

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 20. októbra 2022 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2011/7/EÚ – Boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách – Vymáhanie pohľadávok od orgánu verejnej moci, ktoré podniky postúpili spoločnosti zaoberajúcej sa vymáhaním pohľadávok – Náhrada nákladov, ktoré veriteľ vynaložil na vymáhanie v prípade oneskorenej platby dlžníka – Článok 6 – Minimálna paušálna suma vo výške 40 eur – Transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci – Článok 4 – Postup overovania zhody tovarov alebo služieb – Lehota splatnosti – Článok 2 bod 8 – Pojem ‚splatná suma‘ – Zohľadnenie dane z pridanej hodnoty na účely výpočtu úrokov z omeškania“

Vo veci C-585/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (Provinčný správny súd č. 2 Valladolid, Španielsko) z 22. septembra 2020 a doručený Súdnemu dvoru 5. novembra 2020, ktorý súvisí s konaním:

BFF Finance Iberia SAU

proti

Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe, sudcovia M. Safjan, N. Piçarra (spravodajca), N. Jääskinen a M. Gavalec,

generálny advokát: A. Rantos,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León, v zastúpení: D. Vélez Berzosa a M. L. Vidueira Pérez, splnomocnené zástupkyne,

* Jazyk konania: španielčina.

- španielska vláda, v zastúpení: S. Jiménez García a M.J. Ruiz Sánchez, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: G. Gattinara, M. Jáuregui Gómez a P. Ondrůšek, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 28. apríla 2022,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2, článku 4 ods. 1, článku 6 a článku 7 ods. 2 a 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (Ú. v. EÚ L 48, 2011, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou BFF Finance Iberia SAU (ďalej len „BFF“) na jednej strane a Gerencia regional de Salud de la Junta de Castilla y León (Regionálny úrad pre zdravotnú starostlivosť Castilla y León, Španielsko, ďalej len „regionálny úrad“) na druhej strane vo veci vymáhania pohľadávok spoločnosťou BFF od tohto úradu, ktoré zodpovedajú odplatám, ktoré sa mali zaplatiť za dodaný tovar a poskytnuté služby 21 podnikmi zdravotníckym zariadeniam podliehajúcim uvedenému úradu.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2011/7

- 3 Odôvodnenia 3, 9, 17 až 19, 23 a 26 smernice 2011/7 uvádzajú:
 - „(3) Mnoho platieb v obchodných transakciách medzi hospodárskymi subjektmi alebo medzi hospodárskymi subjektmi a orgánmi verejnej moci sa uskutočňuje neskôr, než ako sa dohodlo v zmluve alebo stanovilo vo všeobecných obchodných podmienkach. Hoci bol tovar dodaný alebo služby poskytnuté, mnohé zodpovedajúce faktúry sú zaplatené dlho po termíne splatnosti. Takéto oneskorené platby negatívne ovplyvňujú likviditu a komplikujú finančné hospodárenie podnikov. Takisto ovplyvňujú konkurencieschopnosť a ziskovosť podnikov v prípade, keď veriteľ z dôvodu oneskorenej platby musí získať finančné prostriedky z externých zdrojov. ...
 - ...
 - (9) Táto smernica by mala upravovať všetky obchodné transakcie bez ohľadu na to, či sa uskutočňujú medzi súkromnými alebo verejnoprávnymi podnikmi, alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci vzhľadom na to, že orgány verejnej moci vykonávajú značný objem platieb voči podnikom. ...

...

- (17) Platba dlžníka by sa mala na účely nároku na úrok z omeškania považovať za oneskorenú platbu vtedy, ak veriteľ nemá dlžnú sumu k dispozícii v deň splatnosti za predpokladu, že splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti.
- (18) Faktúry vedú k výzvam na zaplatenie [Faktúry sa považujú za výzvy na zaplatenie – *neoficiálny preklad*] a predstavujú dôležité dokumenty v reťazci transakcií pre dodávku tovaru a poskytovanie služieb, okrem iného na stanovenie termínov splatnosti. ...
- (19) S cieľom odradiť od oneskorených platieb je potrebné, aby veritelia dostali spravodlivú náhradu nákladov na vymáhanie, ktoré im vznikli v dôsledku oneskorenej platby. Náklady na vymáhanie by mali takisto zahŕňať náklady na vymáhanie administratívnych nákladov a náhradu za interné náklady, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby, pre ktoré by sa mala v tejto smernici stanoviť paušálna minimálna suma, ktorá sa môže kumulovať spolu s úrokom z omeškania. Náhradou v podobe paušálnej sumy by sa mali obmedziť administratívne a interné náklady spojené s vymáhaním. ...

...

- (23) Orgány verejnej moci vo všeobecnosti využívajú bezpečnejšie, predvídateľnejšie a trvalejšie zdroje príjmov ako podniky. Mnohé orgány verejnej moci môžu okrem toho získať financovanie za atraktívnejších podmienok ako podniky. Zároveň sú orgány verejnej moci pri dosahovaní svojich cieľov menej závislé od budovania stálych obchodných vzťahov než podniky. Dlhé lehoty splatnosti a oneskorené platby zo strany orgánov verejnej moci za tovar a služby vedú k neopodstatneným nákladom pre podniky. Preto je vhodné zaviesť osobitné pravidlá týkajúce sa obchodných transakcií pre dodávku tovaru alebo poskytovanie služieb podnikmi orgánom verejnej moci, ktorými by sa stanovili najmä lehoty splatnosti, ktoré za bežných okolností nepresahujú 30 kalendárnych dní, pokiaľ nie je v zmluve výslovne stanovené inak, a za predpokladu, že je to objektívne opodstatnené vzhľadom na osobitný charakter alebo prvky zmluvy, a v každom prípade nepresahujú 60 kalendárnych dní.

...

- (26) S cieľom neohroziť dosiahnutie cieľa tejto smernice by členské štáty mali zabezpečiť, aby maximálne trvanie postupu prevzatia alebo overovania v prípade obchodných transakcií vo všeobecnosti nepresahovalo 30 kalendárnych dní. Pri postupe overovania by však mala existovať možnosť presiahnuť 30 kalendárnych dní, napríklad v prípade osobitne zložitých zmlúv, ak je to výslovne dohodnuté v zmluve a vo všetkých súťažných podkladoch a ak to nie je značne nevýhodné pre veriteľa.“

4 Článok 1 tejto smernice s názvom „Predmet úpravy a rozsah pôsobnosti“ v odseku 1 a 2 stanovuje:

„1. Cieľom tejto smernice je boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách s cieľom zabezpečiť riadne fungovanie vnútorného trhu a tým podporiť konkurencieschopnosť podnikov a najmä [malých a stredných podnikov (MSP)].

2. Táto smernica sa vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie.“

5 Podľa článku 2 bodov 1, 2, 4 a 8 uvedenej smernice:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

1. ‚obchodné transakcie‘ sú transakcie medzi podnikmi alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu;
2. ‚orgán verejnej moci‘ je akýkoľvek verejný obstarávateľ, ako je vymedzený v článku 2 ods. 1 písm. a) smernice [Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb, Ú. v. EÚ L 134, 2004, s. 1; Mim. vyd. 06/007, s. 19] a v článku 1 ods. 9 smernice [Európskeho parlamentu a Rady 2004/18/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby, Ú. v. EÚ L 134, 2004, s. 114; Mim. vyd. 06/007, s. 132];

...

4. ‚oneskorená platba‘ je platba, ktorá neprebehne v rámci zmluvnej alebo zákonnej lehoty splatnosti a pri ktorej sú splnené podmienky stanovené v článku 3 ods. 1 alebo v článku 4 ods. 1;

...

8. ‚splatná suma‘ je istina, ktorá mala byť zaplatená v zmluvnej alebo zákonnej lehote splatnosti vrátane uplatniteľných daní, ciel, poplatkov alebo odvodov uvedených na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie.“

6 Článok 4 smernice 2011/7, nazvaný „Transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci“, znie:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v obchodných transakciách, kde je dlžník orgánom verejnej moci, mal veriteľ po uplynutí lehoty stanovenej v odsekoch 3, 4 alebo 6 nárok na zákonný úrok z omeškania bez potreby upozornenia, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) veriteľ splnil svoje zmluvné a zákonné povinnosti a
- b) veriteľ nedostal splatnú sumu včas, s výnimkou prípadu, keď dlžník nie je zodpovedný za omeškanie.

...

3. Členské štáty zabezpečia, aby v obchodných transakciách, kde je dlžník orgánom verejnej moci:

- a) lehota splatnosti nepresahovala žiadnu z týchto lehôt:

...

- iv) v prípade, že postup prevzatia alebo overovania, ktorým sa má stanoviť zhoda tovaru alebo služby so zmluvou, je určený zákonom alebo zmluvou, a ak dlžník obdrží faktúru alebo rovnocennú výzvu na úhradu [na zaplatenie – *neoficiálny preklad*] skôr alebo v deň, keď sa takéto prevzatie alebo overovanie uskutoční, 30 kalendárnych dní po tomto dni;

...

4. Členské štáty môžu predĺžiť lehoty uvedené v odseku 3 písm. a) najviac na 60 kalendárnych dní pre:

- a) každý orgán verejnej moci, ktorý vykonáva hospodárske činnosti priemyselného alebo obchodného charakteru tým, že na trhu ponúka tovar alebo služby, a ktorý ako verejnoprávny podnik podlieha požiadavkám transparentnosti stanoveným v smernici Komisie 2006/111/ES zo 16. novembra 2006 o transparentnosti finančných vzťahov členských štátov a verejných podnikov a o finančnej transparentnosti v niektorých podnikoch [(Ú. v. EÚ L 318, 2006, s. 17)];
- b) verejnoprávne subjekty poskytujúce zdravotnú starostlivosť, ktoré sú náležite uznané na tento účel.

Ak sa členský štát rozhodne predĺžiť lehoty v súlade s týmto odsekom, zašle Komisii správu o tomto predĺžení do 16. marca 2018.

...

5. Členské štáty zabezpečia, aby maximálne trvanie postupu prevzatia alebo overovania uvedeného v odseku 3 písm. a) bode iv) nepresiahlo 30 kalendárnych dní odo dňa prijatia tovaru alebo poskytnutia služby, pokiaľ nie je v zmluve a v súťažných podkladoch výslovne dojednané inak, a za predpokladu, že to nie je značne nevýhodné pre veriteľa v zmysle článku 7.

6. Členské štáty zabezpečia, aby lehota splatnosti stanovená v zmluve nepresiahla lehoty stanovené v odseku 3, pokiaľ v zmluve nie je výslovne dojednané inak, a to za predpokladu, že to je objektívne odôvodnené vzhľadom na osobitný charakter alebo prvky zmluvy, a aby v žiadnom prípade nepresiahla 60 kalendárnych dní.“

7 Článok 6 smernice 2011/7, nazvaný „Náhrada nákladov na vymáhanie“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby v prípade, že sa úrok z omeškania stane splatným v rámci obchodných transakcií v súlade s článkom 3 alebo 4, bol veriteľ oprávnený získať od dlžníka minimálne paušálnu sumu vo výške 40 [eur].

2. Členské štáty zabezpečia, aby paušálna suma uvedená v odseku 1 bola splatná bez potreby upozornenia a bola náhradou za vlastné náklady veriteľa na vymáhanie.

3. Veriteľ je oprávnený od dlžníka požadovať okrem paušálnej sumy uvedenej v odseku 1 primeranú náhradu všetkých [všetkých ostatných – *neoficiálny preklad*] nákladov na vymáhanie presahujúcich túto paušálnu sumu a vzniknutých v dôsledku dlžníkovho omeškania s platbou [dlžníkovej oneskorenej platby – *neoficiálny preklad*]. Tieto náklady by mohli zahŕňať náklady vzniknuté okrem iného v dôsledku využitia služieb právnikovi alebo spoločnosti na vymáhanie dlhov.“

8 Článok 7 tejto smernice, nazvaný „Nekalé zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky“, v odsekoch 1 a 3 stanovuje:

„1. ...

Pri určovaní, či je zmluvná podmienka alebo obchodná praktika značne nevýhodná pre veriteľa v zmysle prvého pododseku, sa zväžia všetky okolnosti prípadu vrátane:

...

- c) toho, či dlžník má nejaký objektívny dôvod odchyliť sa... od paušálnej sumy, ako je uvedená v článku 6 ods. 1.

...

3. Na účel odseku 1 sa zmluvná podmienka alebo obchodná praktika, ktorá vylučuje náhradu nákladov na vymáhanie stanovenú v článku 6, považuje za značne nevýhodnú, ak sa nepreukáže opak.“

Smernica 2006/112/ES

- 9 Článok 220 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, 2006, s. 1) stanovuje:

„Každá zdaniteľná osoba musí zabezpečiť, aby buď ona sama alebo odberateľ, alebo v jej mene a na jej účet tretia strana vyhotovila faktúru v týchto prípadoch:

1. pri dodaní tovaru alebo poskytnutí služieb inej zdaniteľnej osobe alebo nezdaniiteľnej právnickej osobe,

...“

- 10 Článok 226 tejto smernice znie:

„Bez toho, aby boli dotknuté osobitné ustanovenia uvedené v tejto smernici, faktúry vyhotov[e]né podľa článkov 220 a 221 musia [na účely dane z pridanej hodnoty (DPH)] obsahovať iba tieto údaje:

...

10. výšku DPH, ktorá sa má zaplatiť, okrem prípadov, keď sa uplatňuje osobitná úprava, pri ktorej sa podľa tejto smernice tento údaj vypúšťa,

...“

Španielske právo

- 11 Článok 8 ods. 1 Ley 3/2004, por la que se establecen medidas de lucha contra la morosidad en las operaciones comerciales (zákon č. 3/2004 o opatreniach na boj proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách), z 29. decembra 2004 (BOE č. 314 z 30. decembra 2004, s. 42334) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon č. 3/2004“) stanovuje:

„V prípade omeškania dlžníka má veriteľ vo vzťahu k dlžníkovi nárok na paušálnu sumu vo výške 40 eur, ktorá sa v každom prípade a bez výslovnej žiadosti pripočíta k hlavnej pohľadávke.

Veriteľ je okrem toho oprávnený požadovať od dlžníka náhradu všetkých svojich náležite doložených nákladov na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka, ktoré presahujú sumu uvedenú v predchádzajúcom pododseku.“

- 12 Článok 198 ods. 4 Ley 9/2017, de Contratos del Sector Público, por la que se transponen al ordenamiento jurídico español las Directivas del Parlamento Europeo y del Consejo 2014/23/UE y 2014/24/UE, de 26 de febrero de 2014 (zákon č. 9/2017 o verejnom obstarávaní, ktorým sa do španielskeho právneho poriadku preberajú smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/23/EÚ a 2014/24/EÚ z 26. februára 2014), z 8. novembra 2017 (BOE č. 272 z 9. novembra 2017, s. 107714, ďalej len „zákon č. 9/2017“) stanovuje:

„Správny orgán je povinný zaplatiť cenu do 30 dní odo dňa prevzatia výkazov o postupe alebo dokumentov osvedčujúcich zhodu dodaného tovaru alebo poskytnutých služieb so zmluvou bez toho, aby tým bol dotknutý článok 210 ods. 4 a v prípade omeškania je povinný vyplatiť zmluvnej strane po uplynutí uvedenej lehoty 30 dní úroky z omeškania a náhradu nákladov na vymáhanie v súlade so zákonom č. 3/2004... Na to, aby úroky začali plynúť, musí zmluvný partner splniť povinnosť predložiť faktúru príslušnému správneému registru v súlade s platnou právnou úpravou týkajúcou sa elektronického vyúčtovania v náležitej forme a stanovenej lehote 30 dní odo dňa skutočného dodania tovaru alebo poskytnutia služby.

...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 BFF, spoločnosť založená podľa španielskeho práva, ktorá vykonáva svoju činnosť v oblasti vymáhania pohľadávok, nadobudla pohľadávky 21 podnikov, ktoré mali ako dlhovanú odplatu za dodanie tovaru a poskytnutie služieb od roku 2014 do roku 2017 zdravotníckym zariadeniam podliehajúcim regionálnemu úradu.
- 14 Dňa 31. mája 2019 BFF požiadala tento úrad o zaplatenie súm zodpovedajúcich istine zvýšenej o úroky z omeškania, ako aj sumy 40 eur z dôvodu nákladov na vymáhanie v súvislosti s každou nezaplatenou faktúrou v súlade s článkom 8 zákona č. 3/2004.
- 15 Keďže uvedený úrad tejto sťažnosti nevyhovel, BFF najprv podala administratívnu sťažnosť na regionálny úrad a následne žalobu na Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (Provinčný správny súd č. 2 Valladolid, Španielsko), vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorou sa domáhala, aby tomuto správneému orgánu bola uložená povinnosť zaplatiť najmä istinu vo výške 51 610,67 eura spolu s úrokmi z omeškania, sumu vo výške 40 eur ako náhradu za náklady na vymáhanie za každú nezaplatenú faktúru a sumu vo výške 43 626,79 eura ako zákonné úroky.
- 16 Vnútroštátny súd si v prvom rade kladie otázku v súvislosti s výkladom článku 6 smernice 2011/7 s cieľom určiť, či v prípade sťažnosti zahrňujúcej všetky nezaplatené faktúry sa má paušálna suma vo výške 40 eur uvedená v tomto ustanovení zaplatiť za každú faktúru alebo za každú sťažnosť.
- 17 Tento súd sa ďalej pýta na súlad pravidla vnútroštátneho práva, ktoré pre všetky prípady a pre všetky druhy zmlúv stanovuje lehotu splatnosti 60 dní, ktorá sa skladá z počiatočného obdobia 30 dní na prevzatie tovaru a služieb, ktorých dodanie alebo poskytnutie je predmetom týchto zmlúv, po ktorom nasleduje obdobie ďalších 30 dní na zaplatenie, so smernicou 2011/7.

- 18 Napokon vnútroštátny súd považuje za potrebné určiť, či článok 2 bod 8 smernice 2011/7 umožňuje zohľadniť na účely výpočtu úrokov z omeškania sumu DPH uvedenú na faktúre, ktorú dlžník nezaplatil ku dňu uplynutia lehoty, a to aj vtedy, keď ku dňu tohto omeškania veriteľ, ktorý je zdaniteľnou osobou, ešte túto sumu nezaplatil daňovému úradu.
- 19 V tomto kontexte Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 2 de Valladolid (Provinčný správny súd č. 2 Valladolid, Španielsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „S prihliadnutím na článok 4 ods. 1, článok 6 a článok 7 ods. 2 a 3 [smernice 2011/7]:
1. Má sa článok 6 smernice 2011/7 vykladať v tom zmysle, že suma 40 eur je splatná v každom prípade za každú faktúru, za predpokladu, že veriteľ individualizoval faktúry vo svojich sťažnostiach podaných v rámci správneho konania a konania v rámci správneho súdnictva, alebo v tom zmysle, že je splatná v každom prípade za každú faktúru, aj keď sa predložili spoločné a všeobecné sťažnosti?
 2. Ako sa má vykladať článok 198 ods. 4 [zákona č. 9/2017], ktorý stanovuje lehotu splatnosti 60 dní v každom prípade a pre všetky druhy zmlúv s počiatočnou lehotou 30 dní na prevzatie a ďalších 30 dní na zaplatenie, [vzhľadom] na odôvodnenie 23 smernice 2011/7...?
 3. Ako sa má vykladať článok 2 smernice 2011/7? Možno vykladať smernicu v tom zmysle, že do základu na výpočet úrokov z omeškania, ktoré táto smernica pripúšťa, umožňuje zahrnúť DPH za poskytnutú službu, ktorej suma je uvedená na samotnej faktúre, alebo je potrebné rozlišovať a určiť, kedy zmluvná strana zaplatí daň daňovému úradu?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

- 20 Na úvod treba určiť, či situácia, v ktorej spoločnosť zaoberajúca sa vymáhaním pohľadávok, ktorá po odkúpení od prevádzajúcich podnikov pohľadávok, ktoré neboli po termíne splatnosti zaplatené verejným orgánom, vymáha súdnou cestou zaplatenie týchto pohľadávok, patrí do vecnej pôsobnosti smernice 2011/7.
- 21 V tejto súvislosti treba na jednej strane pripomenúť, že smernica 2011/7 sa podľa jej článku 1 ods. 2 vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za „obchodné transakcie“, a na druhej strane, že tento pojem je definovaný veľmi široko v článku 2 bode 1 tejto smernice ako „sú transakcie medzi podnikmi alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu“.
- 22 Na to, aby transakcia mohla byť považovaná za „obchodnú transakciu“ v zmysle tohto posledného uvedeného ustanovenia, musí tak spĺňať dve podmienky. Táto transakcia musí byť po prvú uskutočnená medzi podnikmi alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci. Po druhé musí viesť k dodaniu tovaru alebo poskytnutiu služieb za odplatu (rozsudok z 13. januára 2022, New Media Development & Hotel Services, C-327/20, EU:C:2022:23, bod 32 a citovaná judikatúra).

- 23 V prejednávanej veci je nesporné, že vymáhané pohľadávky sa týkajú nezaplatených odplát po uplynutí splatnosti regionálnym úradom, a to „orgánom verejnej moci“ v zmysle článku 2 bodu 2 smernice 2011/7, ako protihodnoty za dodanie tovaru a poskytnutie služieb prevádzajúcimi podnikmi, a teda sa týkajú „obchodných transakcií“ v zmysle článku 2 bodu 1 tejto smernice.
- 24 Postúpenie týchto pohľadávok a všetkých práv, ktoré sú s nimi spojené, na spoločnosť zaoberajúcu sa vymáhaním pohľadávok – ktorú, ako výslovne stanovuje článok 6 ods. 3 smernice 2011/7, môže veriteľ využiť v dôsledku oneskorenej platby dlžníka – nadväzuje, ako uviedol generálny advokát v bode 16 svojich návrhov, na pôvodné obchodné transakcie.
- 25 Preto situácia, o akú ide vo veci samej, patrí do vecnej pôsobnosti smernice 2011/7.

O prvej otázke

- 26 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 6 smernice 2011/7 vykladať v tom zmysle, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú zodpovedajúcu obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby, a či v tomto v prípade je veriteľ povinný predložiť faktúru zodpovedajúcu každej nezaplatenej obchodnej transakcii.
- 27 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že článok 6 ods. 1 smernice 2011/7 ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby v prípade splatnosti úrokov z omeškania v obchodných transakciách bol veriteľ oprávnený získať od dlžníka minimálne paušálnu sumu vo výške 40 eur ako náhradu nákladov na vymáhanie. Okrem toho odsek 2 tohto článku 6 ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby táto minimálna paušálna suma bola automaticky splatná, a to aj v prípade, že dlžník nebude upozornený, a aby uvedená suma mala za cieľ nahradiť veriteľovi vzniknuté náklady na vymáhanie. Okrem toho odsek 3 uvedeného článku 6 priznáva veriteľovi právo požadovať od dlžníka okrem minimálnej paušálnej sumy 40 eur primeranú náhradu všetkých ostatných nákladov na vymáhanie presahujúcich uvedenú paušálnu sumu a vzniknutých v dôsledku dlžníkovej oneskorenej platby.
- 28 Pojem „oneskorená platba“ uvedený v článku 6 ods. 1 a 3 smernice 2011/7 ako základ nároku nielen na úroky, ale aj na minimálnu paušálnu sumu vo výške 40 eur je definovaný v článku 2 bode 4 tejto smernice ako každá platba, ktorá nebola uskutočnená v rámci zmluvnej alebo zákonnej lehoty. Keďže sa táto smernica v súlade s jej článkom 1 ods. 2 vzťahuje na „všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie“, tento pojem „oneskorená platba“ je uplatniteľný, ako uviedol generálny advokát v bode 28 svojich návrhov, na každú obchodnú transakciu posudzovanú jednotlivo.
- 29 Smernica 2011/7 tak stanovuje súvislosť medzi minimálnou paušálnou sumou stanovenou v jej článku 6 ods. 1 a každou obchodnou transakciou nezaplatenou po termíne splatnosti uvedenou na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie. Ako uvádza odôvodnenie 18 tejto smernice, faktúry sa považujú za výzvy na zaplatenie, a preto predstavujú dôležité dokumenty v reťazci obchodných transakcií, najmä pokiaľ ide o určenie lehôt splatnosti.

- 30 Po druhé treba zdôrazniť, že článok 6 ods. 1 smernice 2011/7 definuje podmienky splatnosti minimálnej paušálnej sumy vo výške 40 eur, pričom odkazuje, pokiaľ ide o obchodné transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci, na podmienky splatnosti úrokov z omeškania, ktoré sú definované v článku 4 tejto smernice.
- 31 Podľa odseku 1 tohto článku 4 členské štáty zabezpečia, aby v týchto obchodných transakciách veriteľ, ktorý si splnil svoje záväzky, a nedostal splatnú sumu včas, mal po uplynutí lehoty stanovenej v odsekoch 3, 4 a 6 uvedeného článku nárok na zákonné úroky z omeškania bez toho, aby bolo potrebné upozornenie, okrem prípadu, že dlžník nie je zodpovedný za omeškanie (rozsudok zo 16. februára 2017, IOS Finance EFC, C-555/14, EU:C:2017:121, bod 27).
- 32 Z týchto skutočností na jednej strane vyplýva, že právo vymáhať zákonné úroky z omeškania a nárok na minimálnu paušálnu sumu stanovenú v článku 6 ods. 1 smernice 2011/7 vznikajú v dôsledku „oneskorenej platby“ v zmysle článku 2 bodu 4 tejto smernice, a teda sa týkajú „obchodných transakcií“ posudzovaných jednotlivo. Na druhej strane tieto zákonné úroky, rovnako ako táto paušálna suma, sa stanú splatnými automaticky po uplynutí lehoty splatnosti stanovenej v odsekoch 3, 4 a 6 toho istého článku 4 smernice 2011/7, pokiaľ sú splnené podmienky uvedené v odseku 1 tohto článku. Odôvodnenie 17 tejto smernice v tejto súvislosti uvádza, že „platba dlžníka by sa mala na účely nároku na úrok z omeškania považovať za oneskorenú platbu vtedy, ak veriteľ nemá dlžnú sumu k dispozícii v deň splatnosti za predpokladu, že splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti“.
- 33 Zo znenia článku 4 ods. 1 smernice 2011/7 pritom vôbec nevyplýva, že by rozhodnutie veriteľa predložiť jednému dlžníkovi jedno vymáhanie pohľadávky zahŕňajúcej viacero faktúr, ktoré neboli zaplatené v lehote splatnosti, mohlo zmeniť podmienky splatnosti zákonných úrokov z omeškania stanovených v tomto ustanovení alebo podmienok splatnosti minimálnej paušálnej sumy 40 eur stanovenej v článku 6 ods. 1 tejto smernice. Naopak skutočnosť, že tieto zákonné úroky a táto paušálna suma sú splatné automaticky „bez potreby upozornenia“, predpokladá, že rozhodnutie veriteľa, pokiaľ ide o spôsoby vymáhania nezaplatených pohľadávok, nie je relevantné na účely splatnosti uvedených zákonných úrokov, ako aj uvedenej paušálnej sumy.
- 34 Z doslovného a kontextuálneho výkladu tohto ustanovenia teda vyplýva, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov na vymáhanie je splatná veriteľovi, ktorý si splnil svoje povinnosti v súvislosti s každou platbou, ktorá nebola uskutočnená po termíne splatnosti odplaty za obchodnú transakciu uvedenú na faktúre alebo rovnocennej výzve na zaplatenie, okrem prípadu, že dlžník nie je zodpovedný za vzniknuté omeškanie.
- 35 Po tretie tento výklad článku 6 smernice 2011/7 potvrdzuje účel tejto smernice. Podľa článku 1 ods. 1 v spojení s odôvodnením 3 je cieľom tejto smernice bojovať proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách z dôvodu negatívnych účinkov takýchto oneskorení na likviditu podnikov, ako aj ich konkurencieschopnosť a ziskovosť.
- 36 Cieľom smernice 2011/7 je teda nielen odradiť od oneskorených platieb, aby sa zabránilo tomu, že by sa mohli stať finančne zaujímavými pre dlžníka z dôvodu nízkych úrokov alebo neexistencie úrokov, ktoré by sa účtovali v takejto situácii, ale aj účinne chrániť veriteľa pred takýmito oneskoreniami tým, že sa mu zabezpečí čo najúplnejšia náhrada nákladov na vymáhanie, ktoré vynaložil (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2018, Česká pojišťovna, C-287/17, EU:C:2018:707, body 25 a 26, ako aj citovanú judikatúru). Odôvodnenie 19 tejto smernice uvádza, že náklady na vymáhanie by mali takisto zahŕňať náklady na vymáhanie

administratívnych nákladov a náhradu za interné náklady, ktoré vznikli v dôsledku oneskorenej platby, a že náhradou v podobe paušálnej sumy by sa mali obmedziť administratívne a interné náklady spojené s vymáhaním.

- 37 V tomto prípade podanie jedinej sťažnosti na vymáhanie platby týkajúcej sa viacerých nezaplatených obchodných transakcií po termíne splatnosti, náležite uvedených vo faktúrach alebo v rovnocenných výzvach na zaplatenie, nemôže mať za následok zníženie minimálnej paušálnej sumy splatnej ako náhrada nákladov na vymáhanie za každú oneskorenú platbu. Takéto zníženie by v prvom rade zbavovalo potrebného účinku článok 6 tejto smernice, ktorého cieľom je, ako bolo zdôraznené v predchádzajúcom bode, nielen odradiť od týchto oneskorených platieb, ale aj nahradiť „veriteľovi náklady na vymáhanie, ktoré mu vznikli“, keďže tieto náklady vedú k zvýšeniu podielu počtu platieb a súm, ktoré dlžník neuhradí načas. Takéto zníženie by ďalej znamenalo priznať dlžníkovi výnimku z nároku na paušálnu sumu stanovenú v článku 6 ods. 1 uvedenej smernice bez akéhokoľvek „objektívneho dôvodu“ na tieto účely, čo je v rozpore s článkom 7 ods. 1 druhým pododsekom písm. c) tej istej smernice. Toto zníženie by napokon viedlo k oslobodeniu dlžníka od časti finančnej záťaže vyplývajúcej z jeho povinnosti zaplatiť na základe každej nezaplatennej faktúry po termíne splatnosti paušálnu sumu vo výške 40 eur stanovenú v tomto článku 6 ods. 1.
- 38 Tento výklad nie je spochybnený tvrdením španielskej vlády, podľa ktorého vzhľadom na to, že náhrada stanovená v článku 6 ods. 3 smernice 2011/7 musí byť „primeraná“, veriteľ sa nemôže odvolávať na tento článok na účely požadovania minimálnej paušálnej sumy 40 eur za každú faktúru obsiahnutú v jednej pohľadávke, pretože by mu tak bola priznaná opakovaná a neprimeraná náhrada nákladov spojených s touto pohľadávkou.
- 39 Právo na „primeranú“ náhradu stanovené v článku 6 ods. 3 smernice 2011/7 „všetkých nákladov na vymáhanie presahujúcich túto paušálnu sumu a vzniknutých v dôsledku dlžníkovho omeškania s platbou“ sa totiž vzťahuje na náklady na vymáhanie, ktoré presahujú minimálnu sumu 40 eur, na ktorú má veriteľ automaticky nárok podľa článku 6 ods. 1 tejto smernice, ak sú úroky z omeškania splatné v rámci jednej obchodnej transakcie v súlade s článkom 3 alebo článkom 4 uvedenej smernice. Takáto náhrada teda nemôže pokrývať ani časť týchto nákladov, ktorú nahrádza minimálna paušálna suma vo výške 40 eur, ani náklady, ktoré sa vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci javia ako neprimerané (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. septembra 2018, Česká pojišťovna, C-287/17, EU:C:2018:707, body 22 a 30).
- 40 Na článok 6 ods. 3 smernice 2011/7 sa tak nemožno odvolávať s cieľom obmedziť právo veriteľa na získanie paušálnej sumy stanovenej v článku 6 ods. 1 tejto smernice. Naopak, v medziach stanovených v predchádzajúcom bode možno zohľadniť skutočnosť, že odplaty za obchodné transakcie, ktoré mu tento dlžník nezaplatil po termíne splatnosti, viedli k jedinej sťažnosti na účely posúdenia primeranosti náhrady ostatných nákladov na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka.
- 41 Za týchto podmienok výklad článku 6 smernice 2011/7 v tom zmysle, že minimálna paušálna suma je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti, ktorá je uvedená na faktúre, ak je táto faktúra predložená spolu s ďalšími faktúrami v rámci jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby, neznamená, že ide o uloženie sankcie dlžníkovi. Takáto sťažnosť alebo žaloba však musí umožniť preukázať zhodu medzi každou z faktúr, na ktoré sa vzťahujú, a dotknutými nezaplatenými obchodnými transakciami.

42 Vzhľadom na už vyššie uvedené treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 6 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby.

O druhej otázke

43 Vzhľadom na to, že Súdny dvor nemá v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ právomoc vykladať vnútroštátne zákony alebo iné právne predpisy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júna 2020, Prokuratura Rejonowa w Słupsku, C-634/18, EU:C:2020:455, bod 18 a citovanú judikatúru), treba druhú otázku chápať tak, že vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či sa má článok 4 ods. 3 až 6 smernice 2011/7 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá všeobecným spôsobom pre všetky obchodné transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci stanovuje lehotu splatnosti v trvaní maximálne 60 kalendárnych dní zloženú z počiatočnej lehoty v trvaní 30 dní na postup prevzatia alebo overenia zhody dodaných tovarov alebo poskytnutých služieb so zmluvou, po ktorej nasleduje dodatočná lehota v trvaní 30 dní na zaplatenie dohodnutej ceny.

44 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že článok 4 ods. 3 písm. a) smernice 2011/7 ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť v obchodných transakciách, v ktorých je dlžník orgánom verejnej moci, aby lehota splatnosti nepresiahla 30 kalendárnych dní počítaných od vzniku skutkových okolností taxatívne uvedených najmä v jeho bode iv).

45 V druhom rade podľa článku 4 ods. 3 písm. a) bodu iv) smernice 2011/7 „v prípade, že postup prevzatia alebo overovania, ktorým sa má stanoviť zhoda tovaru alebo služby so zmluvou, je určený zákonom alebo zmluvou, a ak dlžník obdrží faktúru alebo rovnocennú výzvu na úhradu skôr alebo v deň, keď sa takéto prevzatie alebo overovanie uskutoční“, maximálna lehota splatnosti v trvaní 30 kalendárnych dní sa počíta odo dňa tohto prevzatia alebo overenia.

46 Článok 4 ods. 5 smernice 2011/7 v spojení s odôvodnením 26 tejto smernice ukladá členským štátom povinnosť zabezpečiť, aby maximálna dĺžka postupu prevzatia alebo overovania uvedená v odseku 3 písm. a) bode iv) toho istého článku nepresiahla 30 kalendárnych dní odo dňa prevzatia tovaru alebo poskytnutia služieb, pokiaľ to nie je stanovené inak v zmluve a v prípadných súťažných podkladoch a pokiaľ to nepredstavuje zjavné zneužitie vo vzťahu k veriteľovi v zmysle článku 7 smernice 2011/7.

47 Z týchto navzájom spojených ustanovení tak na jednej strane vyplýva, že smernica 2011/7 nepovažuje postup prevzatia alebo overovania za súčasť obchodných transakcií medzi orgánmi verejnej moci a podnikmi. Na druhej strane, ak je tento postup „stanovený zákonom alebo v zmluve“, jeho maximálna lehota je 30 kalendárnych dní, ktorú možno presiahnuť len výnimočne za podmienok stanovených v článku 4 ods. 5 tejto smernice.

48 V treťom rade z článku 4 ods. 6 smernice 2011/7 v spojení s jej odôvodnením 23 vyplýva, že na to, aby sa mohla všeobecná lehota 30 dní na zaplatenie predĺžiť, takéto predĺženie musí byť výslovne stanovené zmluvou a musí byť objektívne odôvodnené osobitnou povahou alebo niektorými skutočnosťami tejto zmluvy. Takto predĺžená lehota nesmie byť v nijakom prípade dlhšia ako 60 kalendárnych dní.

- 49 Okrem toho, ak orgán verejnej moci vykonáva hospodárske činnosti priemyselnej alebo obchodnej povahy spočívajúce v ponuke tovarov a služieb alebo poskytuje zdravotnú starostlivosť, členské štáty môžu v súlade s článkom 4 ods. 4 prvým pododsekom písm. a) a b) tejto smernice predĺžiť lehotu na zaplatenie maximálne na 60 kalendárnych dní.
- 50 Ako uviedol generálny advokát v bode 47 svojich návrhov, z ustanovení článku 4 ods. 3 až 6 smernice 2011/7 vyplýva, že uplatnenie lehoty splatnosti presahujúcej 30 kalendárnych dní, a maximálne 60 dní, na obchodné transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci je výnimočné a musí byť obmedzené na určité presne vymedzené prípady, najmä tie, ktoré sú výslovne uvedené v článku 4 ods. 4 prvom pododseku písm. a) a b) [pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. januára 2020, Komisia/Taliansko (Smernica o boji proti oneskoreným platbám), C-122/18, EU:C:2020:41, bod 44].
- 51 Tento doslovný a kontextuálny výklad článku 4 smernice 2011/7 potvrdzujú ciele sledované touto smernicou, najmä cieľ uložiť členským štátom sprísnené povinnosti určené pre orgány verejnej moci, pokiaľ ide o ich transakcie s podnikmi. V tejto súvislosti zo spoločného znenia odôvodnení 3, 9 a 23 uvedenej smernice vyplýva, že orgány verejnej moci, ktoré uskutočňujú značný počet platieb v prospech podnikov, využívajú bezpečnejšie, predvídateľnejšie a trvalejšie zdroje príjmov ako podniky, môžu získať financovanie za atraktívnejších podmienok ako podniky a sú menej závislé od stálych obchodných vzťahov v súvislosti s dosahovaním svojich cieľov než podniky. Okrem toho dlhé lehoty na zaplatenie v prospech týchto orgánov, podobne ako oneskorené platby, spôsobujú týmto podnikom neodôvodnené náklady tým, že sťažujú ich záväzky v oblasti likvidity a robia ich finančné hospodárenie zložitejším, okrem toho, že tiež poškodzujú konkurencieschopnosť a ziskovosť uvedených podnikov, keďže tieto podniky musia z dôvodu uvedených oneskorených platieb získať externé financovanie [pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. januára 2020, Komisia/Taliansko (Smernica o boji proti oneskoreným platbám), C-122/18, EU:C:2020:41, body 46 a 47].
- 52 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa má článok 4 smernice 2011/7 vykladať v tom zmysle, že stanovenie lehoty na zaplatenie členským štátom v maximálnej dĺžke 60 kalendárnych dní v transakciách medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci je dovolené len za podmienok a obmedzení stanovených v tomto článku a pripomenutých v bodoch 47 až 49 tohto rozsudku.
- 53 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 4 ods. 3 až 6 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá všeobecným spôsobom stanovuje pre všetky obchodné transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci lehotu splatnosti v maximálnej dĺžke 60 kalendárnych dní, a to aj v prípade, že táto lehota sa skladá z počiatkovej lehoty 30 dní na postup prevzatia alebo overenia zhody dodaných tovarov alebo poskytnutých služieb so zmluvou, po ktorej nasleduje dodatočná lehota v trvaní 30 dní na zaplatenie dohodnutej ceny.

O tretej otázke

- 54 Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 2 bod 8 smernice 2011/7 vykladať v tom zmysle, že zohľadnenie sumy DPH uvedenej na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie ako „splatnej sumy“ definovanej v tomto ustanovení závisí od toho, či ku dňu, keď došlo k oneskoreným platbám, veriteľ, ktorý je zdaniteľnou osobou, už túto sumu zaplatil daňovému úradu.

- 55 V článku 2 bode 8 smernice 2011/7 je pojem „splatná suma“ definovaný ako „istina, ktorá mala byť zaplatená v zmluvnej alebo zákonnej lehote splatnosti vrátane uplatniteľných daní, ciel, poplatkov alebo odvodov uvedených na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie“.
- 56 Pokiaľ ide o doslovný výklad článku 2 bodu 8 smernice 2011/7, treba na jednej strane uviesť, že použitie výrazu „vrátane uplatniteľných... poplatkov“ znamená, že pojem „splatná suma“ musí nevyhnutne zahŕňať sumu DPH za dodaný tovar alebo poskytnutú službu. Na druhej strane použitie výrazu „uvedený na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie“ znamená, že suma DPH je uvedená na faktúre alebo v rovnocennej výzve o zaplatenie bez ohľadu na podmienky alebo okamih zaplatenia DPH zdaniteľnou osobou daňovému úradu.
- 57 Z toho vyplýva, že pri pojme „splatná suma“ sa nevykonáva rozlišovanie podľa dátumu, keď si zdaniteľná osoba splní svoju povinnosť zaplatiť daňovému úradu sumu DPH zodpovedajúcu dodanému tovaru alebo poskytnutej službe, alebo podľa spôsobu zaplatenia tejto sumy daňovému úradu.
- 58 Tento výklad potvrdzuje článok 220 smernice 2006/112, ktorý upravuje vyhotovenie faktúr a ukladá zdaniteľným osobám povinnosť zabezpečiť, aby bola pri dodaní tovaru alebo poskytnutí služieb inej zdaniteľnej osobe alebo nezdaniteľnej právnickej osobe vyhotovená faktúra. Článok 226 tejto smernice vymenúva údaje, ktoré musia byť povinne uvedené na vyhotovených faktúrach, vrátane sumy DPH, ktorá sa má zaplatiť. Tieto ustanovenia tak zdaniteľnej osobe ukladajú povinnosť uviesť sumu DPH, ktorá sa má zaplatiť, na vyhotovenej faktúre, nezávisle od spôsobov alebo okamihu zaplatenia splatnej dane daňovému úradu.
- 59 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 2 bod 8 smernice 2011/7 sa má vykladať v tom zmysle, že zohľadnenie sumy DPH uvedenej na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie ako „splatnej sumy“ definovanej v tomto ustanovení nezávisí od toho, či ku dňu, keď došlo k oneskoreným platbám, zdaniteľná osoba už túto sumu zaplatila daňovému úradu.

O trovách

- 60 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. Článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/ES zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách

sa má vykladať v tom zmysle, že:

minimálna paušálna suma vo výške 40 eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra spomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby.

2. Článok 4 ods. 3 až 6 smernice 2011/7

sa má vykladať v tom zmysle, že:

bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá všeobecným spôsobom stanovuje pre všetky obchodné transakcie medzi podnikmi a orgánmi verejnej moci lehotu splatnosti v maximálnej dĺžke 60 kalendárnych dní, a to aj v prípade, že táto lehota sa skladá z počiatočnej lehoty 30 dní na postup prevzatia alebo overenia zhody dodaných tovarov alebo poskytnutých služieb so zmluvou, po ktorej nasleduje dodatočná lehota v trvaní 30 dní na zaplatenie dohodnutej ceny.

3. Článok 2 bod 8 smernice 2011/7

sa má vykladať v tom zmysle, že:

zohľadnenie sumy DPH uvedenej na faktúre alebo v rovnocennej výzve na zaplatenie ako „splatnej sumy“ definovanej v tomto ustanovení nezávisí od toho, či ku dňu, keď došlo k oneskoreným platbám, zdaniteľná osoba už túto sumu zaplatila daňovému úradu.

Podpisy